

ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Του ΠΩΛ ΖΟΥΓΚΑ

ΣΥΝΤΡΙΜΜΙΑ ΚΑΡΔΙΩΝ...

— Μέσα εινε ή δις Μάρθα : ρώτησεν ό 'Ανδρέας.
— Δυστυχώς όχι... Μόνο ή δεσποινίς Σουζέττα εινε εδώ... Την άκούτε : Μελετάει, μέσα, πιάνο.

— "Ε, τότε, θά μωύ μιά στιγμή νά τής πω μιά καλημέρα... Μίν άρρίνεις τή δουλεία σου Γιαννούλα... Τι διάβολο ! Τόν όρμό τον ξέρω...

Και παραμερίζοντας με μίαν άπότομη κίνηση τήν ύπηρετρια, έπροχώρησε με γρήγορα βήματα προς τό σαλόνι του βάρθους άπ' όπου άκούγονταν οι νότες του πιάνου.

Στό βάρθος του δωματίου διέκρινε μιά σιά. 'Η Σουζάννα—ή η αλον ή Σουζέττα, καθός τήν φωνάζαν γοϊδευτικά ή μεγάλη τής άδερφή κ' ή γρηά ύπηρετρια—είχε άρρήμενα τά χέρια τής νά ζυλούν επάνω στά πληκτρα του πιάνου, με τό βλέμμα άρρημενο.

Στό άκουσμα των βημάτων του νέου, έστρεψε τό κεφάλι. Τό χαριτωμένο τής προσωπάκι έλαμψε όλόκληρο, ενώ ένα ελαφρό έρύθημα χρωμάτιζε τά μάγουλά τής.

— Σεις, κύριε 'Ανδρέα...

Αυτός, με μιά παράξενη φωνή, ειπε :

— Ναί, εγώ...

Κι' άφοϋ πέταξε τό καπέλλο του πάνω σ' ένα έπιπλο, ξεπλώθηεν άναπαυτικά σέ μιά πολυθρόνα, κοντά στό πιάνο, με τό ύφος άνθρώπου που έχει σκοπό νά μείνει πολύ. "Ετσι τουλάχιστον υπέθεσε ή Σουζέττα, γιατί με λίγο προσποιημένη άδιαφορία έσπευσε νά πη :

— 'Η άδερφή μου δεν εινε δυστυχώς εδώ, κύριε 'Ανδρέα... Αυτός, άπήντησε ήσυχα :

— Τό ήξερα...

— Τό ξέρατε ; τόν έρώτησε με άπορία ή Σουζέττα.

— Ναί.

Και τήν έζοίταζε μ' ένα βλέμμα βαθύ σά νά ήθελε νά άτενίσω έως τό βάρθος τής ψυχής τής. Κι' έξαφνα, ψιθύρισε μ' έναν άνέφραστο τόνο :

— 'Αγαπημένη ! Πολυαγαπημένη Σουζέττα

'Η νέα ήταν συνειδημένη στό νά τή θεωρούν όλοι οι δικοί τής σαν ένα κουκλάκι, σαν ένα έθδραστο κομποτέχημα που έχει μεγάλη άνάγκη τρυφερότητας γιά νά ζήση. Στά λόγια έν τούτοις του 'Ανδρέα Δαρσάι, έννόησε πώς χροβόταν κάτι άλλο. Και με φωνή που προσπαθούσε νά τήν κάμη όσα μπορούσε πιά άυστηρή, με πού όσάτσο έτρεμε, του ειπε :

— Κύριε 'Ανδρέα, δεν καταλαβαίνω...

'Ο 'Ανδρέας, κοιτάζοντας τήν πάντοτε στά μάτια, τής έπήρε τά χέρια και τάσφιξε δυνατά μες τά δικά του.

— Δεν καταλαβαίνεις λοιπόν ότι ή κατάστασις αυτή πρέπει νά λήξη... "Οτι δεν μπορώ πιά νά ύποφέρω αυτήν τήν ζωή τής διαρκούς πάλης, τήν γεμάτη ύποκρισία και φέμια ;... Δεν καταλαβαίνεις λοιπόν ότι αγαπώ έόσνα, τίκασι, μονάχα σένα !...

Τής ξέφυγε μιά κραυγή, μιά κραυγή εύτυχισμένου πουλιού, και έμείλιξε, ενώ προσπαθούσε νάπολυτρώση τά λεπτά χεράκια τής από τό δυνατό σφίξιμο του άνδρός :

— Τ' είν' αυτά που λέτε... Σεις !... "Ο άρραβωνιαστικός τής άδερφής μου... τής Μάρθας μου, που στάθηκε γιά μένα μιά δεύτερη μάνα... που με λατρεύει τόσο... Μά θάταν φοιχτό, Θεέ μου... Φοιχτό...

Αυτός όμως πλησίασε άκόμη περισσότερο και έξακολούθησε μιλώντας τής σιγά, κοντά στ' αυτί :

— "Ε, ναί... Τά ξέρω όλ' αυτά... Νομίζεις πώς δεν τά συλλογίσ'ηκα όλα, πώς δεν τάπα χίλιες φορές στον έαυτό μου ;... Νομίζεις πώς δεν άντιλαμβάνουμαι τήν σκληρή πραγματικότητα ;... Σέ γνωση παιδιούλα, παρακολούθησα τό μεγαλωμά σου, τήν μεταβολή σου... Κάθε μέρα που περνούσε, έννοιθα τήν καρδιά μου νά σπλαχνίζεται περισσότερο σέ σένα... "Οταν τό πρωτόνομισα αυτό, πήγα, θυμώμαι νά τρελλαθώ !... "Αχ, Θεέ μου, τί προσπάθειες δεν κατέβαλα γιά νά σέ λησμονήσω... "Ολα όμως πήγαν στά χαμένα... "Ολα ήσαν μάταια... Σ' αγαπούσα βαθειά, κ' ή αγάπη μου αυτή μοϋ εινε κυριεύσει τό μυαλό μου, τήν κάθε σκέψη μου... Κι' ύστερα λένε πώς ή θέληση του άνθρώπου εινε πανίσχυρη... Δεν ξέρουν... δεν ξέρουν... Τι ειρωνία, άλήθεια... Δεν ύπάρχει παρά ή μοίρα, Σουζέττα... "Ο άληθινός έσ' ες, εινε κάτι τό μοιραίο που φαλιάζει μέσα μς και που δεν θά μπορούμε νά τό καταστρέψουμε, κ' άν δίναμε άκόμη όλο τό αίμα τής καρδιάς μας !...

'Η Σουζέττα τόν έκοίταζε ταραγμένη. "Ενοιωθε τόν έαυτό τής τόσο περιήγαν που είχαν

έμπνεύσει ένα τέτοιον έρωτα ! Συγχρόνως όμως τής ήλθε στό νοϋ ή σκέψη εκείνης που θυσιαζόταν αυτή τή στιγμή χάριν του έρωτος αυτού, τής μεγάλης άδελφής, τής μητέρας σχεδόν, που έτσι άσπλαγμα πηγαιναν νά προδώσουν.

— Και ή Μάρθα ;... ψιθύρισε σ' ένα λυγμό.

— 'Η Μάρθα ; άπήντησεν ατόξες ξωηρά. Θά μς συχωρήσει ! Αυτή εινε άνθρωπος άλλης έποχής. 'Η ψυχή τής εινε ικανή γιά ήρωισμούς που ούτε τους φανταζόμεθα κ' αν έμεις ! "Ομολογώ πως πολλές φορές μοϋ κίνησε τό θαυμασμό μέχρι του σημείου νά τήν κοιτάζω με τρόμο ! Μοϋ έχει δώσει χίλια δυό δελγιάματα τής έξαιρετικής τής ψυχής. "Ολόκληρη ή ζωή τής δεν υπήρξε παρά μιά άτελειότητα σειρά όλτρούστινών πράξεων... Είμαι τόσο άνάξιος νά ζήσω μαζί τής... Βλέπεις τί ειλικρινής που είμαι... 'Η Μάρθα εινε μιά μεγάλη ψυχή... "Ενώ έμεις οι δυό, έχουμε πολύ κοινά σημεία μεταξύ μας... "Εχουμε έλαττώματα, αδυναμίες. Κι' ύστερα, στό νάτω-νάτω, είμαστε νέοι, νοιώθουμε μέσα μας σφιγρός ζωής, ένθουσιασμού... Μην ξεχνάς πώς ή Μάρθα εινε κατά τέσσερα χρόνια μεγαλύτερη μου... "Απειρος καθώς ήμουν, ένόμισα προς στιγμήν πως τήν αγαπούσα, ενώ άπλώς τήν εθαύμαζα. Σήμερα, μοϋ φαίνεται πως μιά μεγάλη άπόσταση μς χωρίζει, πως αυτή άνήκει σ' άλλους καιρούς, μακρυνούς, σέ καιρούς όπου βασιλευε ή ήθική και όπου οι άνθρωποι ήσαν τέλειοι. Με μιά λέξη : Θαρρώ πως δεν άνήκει στην έποχή μας ή Μάρθα ! Γι' αυτό, θάγω τό θάρρος νά τής μιλήσω με ειλικρίνεια... Θά τής ξηγήσω... "Ω, με τρέπω... Νά είσαι βεβαία πως θά έννοήση... "Ας αγαπιώμαστε, λοιπόν, Σουζέττα, άς αγαπιώμαστε...

'Ο 'Ανδρέας μιλούσε με πειστικότητα και ειλικρίνεια. Με τό θαυμάσιο έγωισμό του άνδρός που σίχεται σέ μιά νέα αγάπη, σβήνοντας με μιά μονοκονδυλιά κάθε άνάμνηση του περασμένου του έρωτος.

'Η Σουζέττα δεν προσπαθούσε πιά νά άποτραβήξει τά χέρια τής. Και άσπασσαν κ' οι δυό τώρα μες στό δούρουπό...

***

"Ενα ένα, τά λόγια τά φαρμακερά τρυπούσαν άπονα τήν καρδιά τής Μάρθας. Είχε γυρισει έξωφικά, και είχε μπει στην

κάμαρη τής νάρησης τό καπέλλο τής. 'Η πόρτα που ένωνε τό σαλόνι ήταν άνοιχτή, και πίσω άπ' τά βαρειά παραπετάσματα έφθασεν ως ταύτιά τής ό ήχος μιάς φωνής, γεμάτης πάθος. Σά νά τήν τραβούσε μαγνήτης είχε πλησιάσει, και χει, πίσω από τής κουρτίνες τάξε άκούσει όλα. Κι' είχε άπομείνει εκεί άκίνητη, στηριζόμενη στόν τοίχο, κάτωχρη, με τό βλέμμα χαμένο, με μιά σύσπαση νευρική στό στόμα, με τά χέρια άπλωμένα μπρός, ζωντανή άπεικόνιση του πόνου και τής τρέλλας.

"Ολο τό καλό που είχε κάνει έως τήν ημέρ' αυτή έπαναστατούσε μέσα τής και άνέβαινε με πικρία στό χείλι τής. Δεν υπήρχε λοιπόν ούτε στοργή, ούτε έρωτας, ούτε έμπιστοσύνη, τίποτε, τίποτε !... Νά θυσιαση έτσι τά νεύρα τής, γιά νάκούη τώρα νά τήν φωνάζουν γρηά... Νά σκληρώση έτσι τή ζωή τής επί τόσα χρόνια, νά τρέψη με τό κρϋο, με τή βροχή, με τό χιόνι γιά νά παραδίδη πιάνο και νά θρέψη τήν άδερφοϋλα τής, όπως τό είχαν όριχαστεί στη μάνα τής, σαν ήταν έτοιμοθάνατη, και τώρα αυτή ή ίδια ή άδερφή τής νά εινε αιτία τής μεγάλης τής δυστυχίας.

"Ολ' αυτά τά χρόνια, στον σκληρό τής αγώνα μιά σκέψη μονάχα δυνάμωνε τήν ψυχή τής : ή βεβαίότης που είχε γιά τήν ειλικρινή αγάπη του 'Ανδρέα. Και τώρα, που ύστερ' από τόσους κόπους, από μιά τέτοια βασανιστική ζωή, είχε κατορθώσει νάποκτηση μιά καλλιτεχνική φήμη, τώρα που νόμιζε πως είχε φθάσει στον σκοπό τής, ή εύτυχία, τήν όποια τελοσπάντων πήγαινε νά συναντήσει τήν έδωχνη, τήν έδωχνη μακρούς... "Ανόνη, τρελλή, που θάρρеше πως με τήν καλοσύνη, τήν άφοσίωση και τήν άρετή θά κέρδιζε τήν αγάπη !... "Ε, όχι λοιπόν, αυτά όλα εινε περικότα... Τα νεύρα τ' α ! νά τί χροιάζεται μονάχα...

Μά ήταν λοιπόν πράγματι τόσο γρηά ;... Μηχανικά, σαν ύπνοβάτις προχώρησε ως τόν καθρέφτη. Τό δωμάτιο φωτιζόταν έλαφρά από τής τελευταίες άναλαμπές τής άνοιξιάτικης ήμέρας. Και μες στον καθρέφτη άντίκρυσε τό πρόσωπό τής, ένα πρόσωπο χλωμό, κορασμένο, αύλακωμένο από τά χρόνια και τής φροντίδας... Κι' όμως δεν ήταν παρά τριαντατέσσερα χρονών... "Ωστε έπρεπε γιά πάντα νά παραιτηθή τής εύτυχίας ;... "Ε, λοιπόν ναί... "Ας έμνε μια γυ-

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΟΥΤΟΥ

ΞΕΡΕΤΕ...

Ποία θρησκεία έχει τους ελιγωτέρους όπαδούς :

Η θρησκεία των Σαμαρειτών, οι οποίοι κατοικοῦν στην πόλη Νάμπλο, της Βορείου Παλαιστίνης. Η πόλις αυτή βρίσκεται μέσα σε μία στενή χαράδρα μεταξύ των όρέων Έφάλ και Ζερζίμ. Οι κάτοικοι της ανέρχονται τις 12.000 χιλιάδες και είναι όλοι Μωαμεθανοί, πλην 150 κατοίκων οι οποίοι είναι Έβραιοι αιρετικοί. Η θρησκεία των Σαμαρειτών χρονολογείται από την εποχή των Φαραώ όλλ' οι πολυτελείς πόλεμοι με τις διάφορες γύρω άγριες φυλές τας έξόντωσαν. Θεωρούνται δέ από τους Έβραίους και σχισματικοί επειδή παραδέχονται μόνον την Πεντάτευχην. Τό πλέον αξιοσημειώτων είναι ότι είχαν στην κατοχή τους ένα άρχαιον αντίτυπον της Έβραϊκής Πεντατεύχου γραμμένον με φονικικούς χαρακτήρες, διά τό όποιον ισχυρίζονται ότι έγράφη πρό της άλωσης της Βαβυλώνας.

***

Ποία είναι η πόλις του έγκλήματος στην Ευρώπην :

Η Ιταλική πόλις Άρτένα, η όποία απέχει από τη Ρώμη περί τά σαράντα μίλια. Η πόλις αυτή είναι γνωστή ως «Πόλις του έγκλήματος».

Άλλοτε, κατά τόν δέκατον έκτον αιώνα κάθε κακοήγος πού έδραπέτευε από τη φυλακή, η έξέτιε την ποινήν του, κατέφυγε εκεί. Σήμερα κάθε κάτοικος της Άρτένας είναι η ό ίδιος κακοήγος ή τό παιδί ενός κακούργου. Δεν περνάει μέρα χωρίς να γίνονν δυό-τρεις φόντοι, μέσ' τους δρόμους της πόλεως. Η Ιταλικές άρχεις έχουν χάσει πλέον κάθε έλπίδα σωφρονισμού των κατοίκων της και προτιμούν να τους αφήνουν να εξακολουθούν τό έξολοθρευτικό τους έργο αφού άλλωστε και οι δράστες και τά θύματα δεν είναι παρά κακούργοι.

Λέγεται, ότι κάποτε διεπράχθησαν είκοσι τρεις φόντοι μέσα σε είκοσι τέσσερες ώρες, ό άστυνόμος τότε της πόλεως χωρίς να προβή σε καμμία άλλη ένέργεια περιορίσθη να κάνη αυτήν την αναφοράν στους άνωτέρους του :

«Κατά τό διαρρέυσαν είκοσιτετάρωρον έλαβον χώραν εις την Άρτέναν είκοσι τρεις βίαιοι θάνατοι». Την υπέγραψε και περιμενε μακαρίως την άλλην μέρα για να συντάξη την νέαν του αναφοράν. Αυτή άλλωστε ήταν η μόνη δουλειά.

***

Ποιον ζών έχει την μεγαλύτεραν μνήμην :

Οι έλεφαντες φημίζονται για τό έξαιρετικά μνημονικό πού έχουν. Υπερέχονν στη μνήμην άπ' όλα τ' άλλα ζώα. Αυτήν την παρατήρησην την είχαν κάνει και οι αρχαιοί. Ο Πλίνιος λέγει, ότι οι έλεφαντες όταν γεράσον άναγνωρίζουν τους ανθρώπους πού ήταν όδηγοί τους κατά την νεότητά τους. Κάποτε ένας έλέφας συνελήφθη και κρατήθηκε άπ' τους κυνηγούς του αιχμάλωτος επί δυο χρόνια. Κατόιν όμως έδραπέτευσε και γύρισε μέσ' στά άγρια δάση της Άφρικής επί δεκαπέντε όλόκληρα χρόνια. Όταν συνέλαβον για δεύτερα φορά θυμότανε όλες τις λέξεις των παραγγελλμάτων πού τό είχαν μάθει όταν τον είχαν συλλάβει την πρώτη φορά.

Δυνατό μνημονικό έχει επίσης και τό αλογο. Ο μέγας φυσιοδίφης Δαρβίνος, διηγείται ότι ένα άπ' τ' αλόγα του θυμότανε τό δρόμο όπου ήταν ό... σταύλος, όπου γεννήθηκε καιτοι είχε ανατραφή σε άλλον σταύλον, ό όποιος απέιχε άπ' τον πρώτον 32 μίλια.

Κι' ό σκύλλος επίσης μπορεί ν' άναγνωρίση τη φωνή του κυρίου του έπειτα από χρονικόν διάστημα πέντε ετών.

Δυνατή μνήμη έχουν και τά περισσότερά. Ένα περιστέρι μπορεί ν' άναγνωρίση τη φωνή ενός ανθρώπου μετά δεκαοχτώ μήνες.

..... νατκα «άλλης εποχής» ως τό τέλος. Κάποια άνωτερη ευδαιμονία ίσως να παραμόνευε στό βάθος αυτής της αυτοθυσίας...

***

Με βήματα άργά, αλύγιστη, σαν τους άνθρωπος πού βαδίζουν στό μοιραίο, προχώρησε προς τό σαλόνι. Έπαραιρίες τά παραπετάματα.

Ο Άνδρέας κι' η Σουζέττα ήταν άκόμη άκίνητοι, με τά χέρια σφιγμένα, με τά χείλη έννομένα.

Η νέα πετάχθηκε άμέσως κι' έτρεξε στην άδερφή της.

— Μάρθα !... Ήσουν ένειμέσα !...

Η Μάρθα, άργά και σοβαρά, την έσυρε στό στήθος της :

— Ναί... Ήμουν εκεί... Και μήν άνησυχείς, μικρούλα μου... Συμφωνώ κι' έγώ μαζί σας...

— Ω, Μάρθα... Πολυγαπημένη μου άδερφή... Καταλαβαίνεις λοιπόν και σύ ;... Συγχαίρεις ;...

Η Μάρθα προσπάθησε να χαμογελάση, και στρέφοντας τό πρόσωπο για να μη δουν δυο χοντρά δάκρυα πού κυλούσαν από τό μάτια της, ειπε σ' έναν τόνο χαρούμενο : — Μα ναί... Έχετε δίχρη, παιδιά μου... Δέν τη νοιώθη έγώ τη ζωή όπως τη νοιώθετε σείς, τά νεανία τά σημερινά... Έγώ... άνήκω σε κάποια άλλη εποχή !...

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τό κέρδος άπό τό κυνήγι της φάλαινας

Οι Νορβηγοί και Σκώτοι ψαράδες, ειδικοί για τό κυνήγι των φαλαινών, πού τις κυνηγούν άκούραστα στις Αυστραλιανές θάλασσες, χωρίς να κατορθώνουν τις περισσότερες φορές να πιάνουν άλλο τίποτε από λίγα ψαράκια μικρής όξίας, θάσκαζαν από τό κακό τους άν μάθαιναν τι κερζίζουν οι Άμερικανοί συνάδελφοί τους από μία φάλαινα.

Άλλοτε οι ψαράδες έμεναν ευχαριστημένοι από τό ελάχιστο λάδι πουβγαζαν άπ' τό σώμα της ενώ άπεναντίας σήμερα δεν έννοούν ν' αφήσουν ούτε τά κοκκαλάκια της άνεμετάλλευτα. Στην άρχή κομματιάζονν καλά τό τεράστιο αυτό κύτος και τοποθετούν άμέσως τό τεμαχισμένο κρέας σε ψυγεία ή τό άποξηραίνουν μ' ένα ειδικό μηχανήμα. Άπό τό λυώσιμο των λιπαρών μερών βγαίνουν 6 ως 7 τόννοι λάδι πού τ' άγοράζουν άντι πολλάς δολλαρίων οι σαπωνοποιοί κι' οι βυρσοδέψαι. Τό πάχος μωσοπουλείται επίσης στους άρωματοποιούς και φαρμακοποιούς, οι όποιοι κερδίζουν άρκετά άπ' την κατανάλωσή του. Άκόμη και τό άπευθυμένο έντερο ξυμένο άπαλά από τό έσωτερικό μέρος δίδει μία ύλη έξαιρετικά πολύτιμη πού πουλείται πλέον των 10.000 φράγκων τό κάθε κοιλό. Τέλος βγάζουν άπ' τό σώμα της φαλαίνης ένα ύγρο πού τό μεταχειρίζονται διαλυμένο σε κολώνια αι κυρίαί και πού στοιχίζει κι' αυτό πανάκριβα...

***

Μιά περίεργη στατιστική

Κάποιος αξιοθαύματος για την ύπομονή του Άμερικάνος έδη-στατιστής σε μία έφημερίδα της Νέας Υόρκης την πεϊό πρωτότυπη στατιστική του κόσμου. Άκούστε :

Στη Νέα Υόρκη γίνονται κάθε ώρα 18 γάμοι και δεκαεφτά γεννήσεις κάθε μέρα. Άπ' τη διασταύρωση των κεντρικώτερων δδών περνούν κάθε ώρα 50.000 αυτοκίνητα. Κάθε ώρα άρχίζει η άνέγερσις ενός νέου ξενοδοχείου, άπ' την όνομαστή γέφυρα του Μπρούκλιν περνούν ένα εκατομμύριο άνθρωποι την ήμέρα κι' άπ' τό μεγαλύτερο σταθμό περνούν ήμερησίως σαράντα εκατομμύρια ταξειδιώτες. Τέλος στη Νέα Υόρκη υπάρχουν 15 χιλιάδες ξενοδοχεία όπου μένουν 275 χιλιάδες ταξιδιωτών.

***

Σύλλογος ωφελίμων γυναικών

Στην Άγγλία έχει ιδρυθή πρό τριών ετών ό σύλλογος των «ωφελίμων γυναικών» του όποιού τά μέλη έχουν στ' αλήθεια κάθε δικαίωμα να έχουν αυτόν τον τίτλο, γιατί όσες φορές τους περισσειει καιρός δεν τρέχονν στά θέατρα και στις έσπεριδες άλλα ντυντούν τά παιδιά πολυμελών οικογενειών, ράβουν νών φτωχών άγώνων, βοηθούν τις νοικοκυρές στις δύσκολιές του σπιτιού και κάποτε βγάζουν περίπατο τά... σκυλιά !...

Είμαστε περίεργοι να μάθουμε τη γνώμη γι' αυτό τό σύλλογο των μελών του «Άγώνα της Γυναικας».

*

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΑΣ

Μέχρι της 3ης Μαρτίου όρθας λύσεις μετά 10δράχμου δικαίωματος συμμετοχής εις τον διαγωνισμόν έστειλαν οι κ. κ. Γ. Καρόνης Θήβαι, Όλυμπία Δημητριάδου Ένταύθα, Σταύρος Γαλανχής Μεσοήνη, Ηλίας Άνδρεόπουλος Άμφισσα, Άποστ. Τριάρης Πατήσια, Μιχ. Ράπτης Άρτα, Θωμάς Άποστόλου Ένταύθα, Ιω. Μπικιότης Κόρινθος, Πέτρος Θεοδωρόπουλος Υπάτιη, Γεωργ. Άναστασόπουλος Πάτραι, Ρένος Μανούσος Πειραιεύς, Χριστοφ. Όρολογάς Θεσσαλονίκη, Δημ. Παπουτοής Βόλος, Στεφ. Καλαπάτης Θεσσαλονίκη, Μαρία Θεμελή Άλεξανδρούπολις, Σ. Κατάκος Καβάλλα, Ίω. Πέκος Καίλαρια, Κίμων Άνδρικόπουλος Ένταύθα, Στυλ. Μαραξάκης Μορούσι, Κίμων Σίμογλου Θεσσαλονίκη, Ιω. Χρήστου Βόλος, Τάκης Κωνσταντόπουλος Λαδιο, Γεωργ. Σαμριζάκης Χανιά. Μετά 15δράχμου δέ οι κ. κ. Γ. Καρόνης Θήβαι, Γεωργ. Λιακόνης Άμφισσα, Βασ. Καλλιανέσης Ένταύθα, Τάσος Πρωμάκης Θεσσαλονίκη, Δημ. Νάσκος Ένταύθα, Σούλα Άργυροπούλου Ένταύθα, Παύλος Στεφανίδης Κιλκις, Κονστ. Χριστογιάννης Ίωάννινα, Κ. Α. Μαδανιάν Ηράκλειον, Α. Κυριακίδης Ένταύθα, Δημ. Μυρσιάνης Σάμος, Παν. Μήτρου Δράμα, Παντ. Σπηλιώτης Άσπροχώμα, Χρυσή Βαλιούλη Σάνθη, Αθ. Άναγνωστοπούλου Μυρτιά, Δημ. Άγγέλου Ένταύθα, Κωνστ. Κέλπτης Βόλος, Π. Καλλιάρχας Βέροια, Π. Παναγιώτου Ένταύθα.

Εις τους λύτας της πρώτης σειράς άπεστάλη τό ύποσχεθέν «Ήμερολόγιον του 1926» και εις τους της δεύτερας ό «Καλεπόν Βρονόλακας». Οι έξ Άθηνών και Πειραιώς παρακαλοϋνται όσως διέλθουν εκ των γραφείων μας και παραλάβουν τό δώρον των.

